

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Harabina a sudcov JUDr. Libora Duľu, JUDr. Viliama Dohňanského, JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Gabriely Šimonovej, na neverejnom zasadnutí 7. augusta 2012 v Bratislave, v trestnej veci proti obvinenému **M. G.**, vedenej na Špeciálnom súde v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, pod sp. zn. BB-4T 15/2007, prerokoval dovolanie, ktoré podal obvinený **M. G.**, prostredníctvom obhajkyne JUDr. H. K., advokátky v Košiciach, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2009, sp. zn. 2 Toš 9/2008, a podľa § 382a, § 386 ods. 1, 2 a 388 ods. 1 Tr. por., takto

r o z h o d o l :

Uznesením **Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2009, sp. zn. 2 Toš 9/2008**, a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011

p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach §292 ods. 4, § 293 ods. 5 Tr. por. v znení účinnom do 31. decembra 2009 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd **v neprospech obvineného M. G.**

Napadnuté uznesenie **s a z r u š u j e.**

Z r u š u j ú s a aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky **s a p r i k a z u j e**, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku z 25. apríla 2008, sp. zn. BB- 4T 15/2007, bol obvinený M. G. postupom upraveným v § 257 Tr. por. uznaný za vinného zo spáchania prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, 2 písm. b/ zák. č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon (ďalej len „Tr. zák.“), na tom skutkovom základe, že

26. júla 2006 o 19:00 hod. v obci T. v okrese S. na pozemku v blízkosti kostola potom, čo bol zadržaný príslušníkmi Odboru operatívno-pátracej činnosti Východ Národnej jednotky boja proti nelegálnej migrácii ÚHCP Prezídia Policajného zboru, npor. M. M. a npor. Š. G. pre podozrenie z trestnej činnosti, poskytol obom policajtom úplatok vo výške 5.000,- Sk s tým, aby ho pustili, akože sa nič nestalo, pričom im sľuboval doniesť aj vyššie sumy, a to také, aké budú chcieť, ak ho pustia, avšak policajti tento úplatok neprijali.

Špeciálny súd v Pezinku mu za tento trestný čin uložil podľa § 355 ods. 2, § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 11 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 56 ods. 1, § 42 ods. 2, § 57 ods. 3 Tr. zák. mu uložil aj peňažný trest vo výmere 10.000,- Sk a náhradný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený. Zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a/, § 42 ods. 2, § 60 ods. 6 Tr. zák. uložil aj trest prepadnutia vecí, a to 1 kus mobilného telefónu značky Nokia 6230, I. X. s ORANGE SIM kartou číslo X. s mobilným telefónnym číslom X. a 1 kus mobilného telefónu značky Nokia 3120, I. X. s ORANGE SIM kartou číslo X. s mobilným telefónnym číslom X., ako aj 5.000,- Sk, s tým, že vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát. Súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Michalovce z 15. februára 2007, sp. zn. 3T 12/2007, vo vzťahu k obvinenému G., ako aj

všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Rozsudok Špeciálneho súdu v Pezinku podľa § 183 ods. 1 písm. b/, alinea 3 zák. č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (ďalej len „Tr. por.“) nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 26. novembra 2009, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, sp. zn. 2 Toš 9/2008, podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného proti výroku o treste zamietol. Toto uznesenie bolo obvinenému doručené 28. decembra 2009 a jeho obhajcovi, JUDr. R. S., 22. decembra 2009.

Špecializovaný trestný súd predložil 22. mája 2012 dovolaciemu súdu dovolanie, ktoré podal obvinený prostredníctvom obhajkyne 22. marca 2012, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2009, sp. zn. 2 Toš 9/2008, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

V dovolaní namietal, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom. Uviedol, že lehota jeden mesiac na zvolenie obhajcu, bez toho, aby o tejto skutočnosti vedel, a s prihliadnutím na rozsiahlosť veci, ktorú by si musel nový obhajca preštudovať, je neprimerane krátka. V tomto smere poukázal na žiadosť o odročenie verejného zasadnutia z 24. novembra 2009, v ktorej uviedol, že sa mu nepodarilo nájsť advokáta na zastupovanie. Neexistovala žiadna prekážka, ktorá by najvyššiemu súdu bránila v určení primeranej lehoty na zvolenie obhajcu s poučením, že ak uplynie, súd rozhodne v neprítomnosti obvineného, resp. aj bez zvolenia obhajcu. Odvolací súd sa v uznesení nezmienil o tom, že na pojednávaní pred špeciálnym súdom nemal obhajca obvineného možnosť v zmysle § 256 Tr. por. zaujať stanovisko k obžalobe, čím taktiež došlo k porušeniu práva na obhajobu. Navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného, zrušil napadnuté uznesenie a prikázal Špecializovanému trestnému súdu vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť (zrejme mal na mysli prikázanie veci najvyššiemu súdu).

V zmysle § 376 Tr. por. prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uviedol, že obvinený vedel o určení jednomesačnej lehoty na zvolenie obhajcu, o čom svedčí aj to, že si prevzal predvolanie na verejné zasadnutie. Nejednalo sa o prípad nutnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. c/ Tr. por., preto ak obvinený

chcel byť v konaní zastúpený obhajcom, mal si ho zvoliť z vlastnej iniciatívy. Absencia obhajcu nebola zákonnou prekážkou na vykonanie verejného zasadnutia o odvolaní. Lehota na zvolenie obhajcu bola dostatočne dlhá. O určení primeranej lehoty na naštudovanie spisu novým obhajcom by bolo možné uvažovať jedine v tom prípade, že by obvinený mal obhajcu ustanoveného, ktorý by z rozumných a akceptovateľných dôvodov požiadal o predĺženie lehoty na naštudovanie spisu. K takej situácii však nedošlo.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať a v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1, 2 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011). Po preskúmaní spisového materiálu ďalej zistil, že je daný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011.

Podľa § 382a Tr. por. v znení účinnom od 1. septembra 2011 dovolací súd môže rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí o dovolaní, ak zistí, že dôvody dovolania, ktoré bolo podané v prospech obvineného, sú zjavne preukázané a je zrejmé, že vytýkané nedostatky povedú k postupu podľa §§ 386, 388 ods. 1 Tr. por.

V zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por., vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera.

Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší, hoci len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad a ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011 je potrebné zdôrazniť, že v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. sa viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov uvedených v dovolaní v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Ak dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, prijaté ako judikát na zasadnutí trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 12. decembra 2011 a určené na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

Obvinený uplatnil ako dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Namietal vykonanie verejného zasadnutia odvolacieho súdu 26. novembra 2009, v jeho neprítomnosti, hoci 24. novembra 2009 bola súdu doručená žiadosť o odročenie za účelom zvolenia nového obhajcu.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por., R.č. 7/2011, Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, č. 1/2011).

Obsahom práva na obhajobu, ktoré je prvkom spravodlivého procesu, je aj možnosť vznášať osobne a tiež prostredníctvom obhajcu námietky proti prvostupňovému rozsudku na odvolacom súde. Odňatie tejto možnosti vykonaním verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené podmienky, napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. Uvedený nezákonný postup v sebe ale zahŕňa aj zásadné porušenie práva na obhajobu, a preto v takom prípade neprichádza do úvahy záver o naplnení dovolacieho dôvodu aj podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. z dôvodu, že v uvedenej situácii je ustanovenie § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. v pomere špeciality k § 371 ods. 1 písm. c/

Tr. por. (R.č. 6/2011, Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, č. 1/2011).

Dovolací súd konštatuje, že možnosť použitia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. v prípade, že ide o vykonanie verejného zasadnutia odvolacieho súdu v neprítomnosti obvineného v rozpore so zákonom, nemôže byť viazaná na splnenie podmienok uvedených v § 371 ods. 4 Tr. por. Tento dovolací dôvod totiž vzniká až samotným postupom odvolacieho súdu, ktorého nezákonnosť je napadnuteľná až následne po skončení trestného stíhania a za predpokladu, že na verejnom zasadnutí bolo vyhlásené aj rozhodnutie, ktorým sa právoplatne skončilo trestné stíhanie.

Po preskúmaní konania odvolacieho súdu, dovolací súd zistil, že dovolacie námietky obvineného sú, čo do ich základu opodstatnené, lebo verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo vykonané v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Právo byť prítomný pri prerokovaní svojej veci a obhajovať sa sám a tiež prostredníctvom obhajcu je aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva základným prvkom práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“, pozri *Hermi proti Taliansku* z 18. októbra 2006, sťažnosť č. 18114/02). Osobná prítomnosť obvineného v odvolacom konaní nie je taká dôležitá ako na hlavnom pojednávaní. Spôsob aplikácie čl. 6 Dohovoru na konanie pred odvolacím súdom závisí od osobitných črt príslušného konania. Do úvahy je potrebné vziať konanie ako celok a úlohu odvolacieho súdu v ňom (*Ekbatani proti Švédsku* z 26. mája 1988, sťažnosť č. 10563/83, *Monnell a Morris proti Spojenému kráľovstvu* z 2. marca 1987, sťažnosti č. 9562/81; 9818/82).

Trestný poriadok práva o prítomnosti na verejnom zasadnutí bližšie upravuje v § 293 Tr. por., resp. aj v § 326 Tr. por. o konaní na odvolacom súde. Ustanovenie § 292 ods. 1 Tr. por. o príprave verejného zasadnutia výslovne neupravuje otázku prítomnosti obvineného na ňom. Nutnosť jeho účasti je potrebné posudzovať podľa toho, či súd v zmysle § 292 ods. 1 Tr. por. obvineného na verejné zasadnutie predvolal, alebo či ho len o verejnom zasadnutí upovedomil. Vychádzajúc zo zákonnej úpravy možno konštatovať, že predvolanie na verejné zasadnutie prichádza do úvahy v prípade osôb, ktorých osobná účasť na ňom je nevyhnutná.

Zo spisového materiálu (č. l. 220, 222, 238) je zrejmé, že po predložení odvolania obvineného najvyššiemu súdu 4. júna 2008, bol termín verejného zasadnutia trikrát zrušený. Predchádzali tomu ospravedlnenia obvineného z neúčasti na zasadnutí zo zdravotných dôvodov a súčasne písomné žiadosti o odročenie.

V súvislosti s posúdením nutnosti účasti obvineného na verejnom zasadnutí dovolací súd poukazuje na úpravy predsedu senátu odvolacieho súdu (č. l. 217, 221, 234, 240). Z úprav nachádzajúcich sa na č.l. 217, 234 je zrejmé, že obvinený bol na verejné zasadnutie „predvolaný“. Na pokynovom lístku predsedu senátu z 5. februára 2009 (č.l. 221) je počítačom napísané slovo „predvolaj“ rukou prepísané na „upovedom“ obžalovaného. Podľa úpravy z 11. novembra 2009 (č.l. 240) dostala trestnoprávna kancelária pokyn na verejné zasadnutie s termínom 26. november 2009 „upovedomiť“ obvineného a „predvolať“ prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obhajcu obvineného.

Dokumentácia trestnej kancelárie najvyššieho súdu preukazuje, že obvinený na verejné zasadnutie s dátumom 26. novembra 2009 bol **predvolaný** (vzor č. 8 predvolania s výslovným poučením, že jeho prítomnosť je nevyhnutná). Uvedené korešponduje aj s odôvodnením uznesenia odvolacieho súdu, kde na strane 3 je vyjadrené, že „obžalovaný G. predvolanie na verejné zasadnutie prevzal 19. novembra 2009...“. Aj predchádzajúci termín verejného zasadnutia na 5. november 2009 bol zrušený (č.l. 238). Predseda senátu určil nový termín práve na 26. november 2009 (č. l. 240).

Podľa § 293 ods. 5 Tr. por. v znení účinnom v čase konania verejného zasadnutia, t. j. do 31. decembra 2009 „sa verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obvineného aj vtedy, ak mu predvolanie na verejné zasadnutie bolo riadne a **včas** doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti alebo za podmienok uvedených v § 292 ods. 5.“

Podľa § 292 ods. 4 Tr. por. v znení účinnom do 31. decembra 2009 „deň, čas a miesto verejného zasadnutia určí predseda senátu tak, aby osobe, ktorá na verejné zasadnutie dala svojím návrhom podnet, **osobe, ktorá môže byť priamo dotknutá rozhodnutím**, štátnemu orgánu starostlivosti o mládež, obhajcovi, splnomocnencovi alebo zákonnému zástupcovi, ako aj prokurátorovi **zostala od doručenia predvolania na verejné zasadnutie alebo**

od upovedomenia lehota aspoň päť pracovných dní na prípravu; to neplatí pri sťažnosti proti uzneseniu o nevzatí obvineného do väzby. Skrátiť lehotu možno len so súhlasom toho, v záujme koho je lehota ustanovená. U ostatných osôb, ktoré sa na verejné zasadnutie predvolávajú alebo o ňom upovedomujú, treba zachovať spravidla trojdňovú lehotu.“

Predvolanie na verejné zasadnutie obvinený prevzal 19. novembra 2009, t. j. vo štvrtok (doručenka na č.l. 240). Lehota piatich pracovných dní na prípravu začala plynúť 20. novembra 2009, t. j. v piatok. Posledným dňom na prípravu bol 26. november 2009, t.j. deň kedy sa konalo verejné zasadnutie.

Z vyjadreného je zřejmé, že v posudzovanej veci neboli splnené zákonné podmienky na konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného, pretože mu nebola zachovaná lehota na prípravu. Rovnako tak obvinený nebol ani poučený o možnosti konať verejné zasadnutie v neprítomnosti (naopak bolo mu dané poučenie o tom, že jeho prítomnosť je nevyhnutná). Jednou z podmienok vykonania verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného je riadne a včasné doručenie predvolania na verejné zasadnutie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 293 ods. 5 Tr. por. v znení účinnom do 31. decembra 2009. Podmienka včasného doručenia predvolania na verejné zasadnutie je splnená, ak je zachovaná lehota aspoň piatich pracovných dní na prípravu. Skrátiť lehotu možno len so súhlasom toho, v záujme koho bola ustanovená.

Vzhľadom na uvedené bolo povinnosťou odvolacieho súdu v súlade s ustanovením § 292 ods. 4 Tr. por. zachovať lehotu aspoň piatich pracovných dní na prípravu, osobitne v situácii, keď predchádzajúci termín verejného zasadnutia bol zrušený a následne nariadený nový termín.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok smerujúci proti právoplatnému rozhodnutiu súdu je spôsobilé vyvolať zrušenie alebo zmenu takéhoto rozhodnutia, čo predstavuje zákonom dovoľenú výnimku z požiadavky na záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatných rozhodnutí. Dovolanie preto nie je generálne použiteľné a možno ho s úspechom uplatniť len vo výnimočných prípadoch, medzi ktoré patrí aj konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky.

Účasť dotknutej osoby na súdnom konaní patrí medzi dôležité záruky ochrany základných práv, pretože vytvorenie priestoru na účinné vznesenie námietok najlepšie zaistí ochranu základných práv, ktorá je z hľadiska spravodlivého procesu prvotným účelom súdneho konania. Inštitucionálne záruky spravodlivého procesu je potrebné aplikovať na konanie pred všetkými inštanciami v prípade, že rozhodujú o väzbe, vine, či treste. Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že v prípade, keď je opätovne preskúmaná otázka viny obvineného alebo otázky, ktoré majú pre obvineného celkom zásadný význam, je z hľadiska spravodlivého procesu v zmysle čl. 6 ods. 1, 3 písm. c/ Dohovoru nevyhnutné, aby sa obvinený osobne zúčastnil konania pred odvolacím súdom a bola mu tak daná príležitosť a vytvorená možnosť osobne sa obhajovať (aj spoločne s právnym zástupcom) a vyjadriť sa k meritu veci (Helmers proti Švédsku z 29. októbra 1991, sťažnosť č. 11826/85, Belziuk proti Poľsku z 25. marca 1998, sťažnosť č. 23103/93).

Odvolací súd porušil zákon v ustanoveniach § 292 ods. 4, § 293 ods. 5 Tr. por. v znení účinnom do 31. decembra 2009, ako aj v čl. 6 ods. 1 Dohovoru v neprospech obvineného.

Najvyšší súd konštatuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Tr. por. Úlohou odvolacieho súdu bude uskutočniť konanie o odvolaní v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku upravujúce prítomnosť obvineného na verejnom zasadnutí.

K námietkam tykajúcich sa prítomnosti obhajcu na verejnom zasadnutí, dovolací súd zdôrazňuje, že v tejto trestnej veci nešlo o prípad povinnej obhajoby v zmysle § 37 Tr. por., preto prítomnosť obhajcu nebola na verejnom zasadnutí nevyhnutná (§ 293 ods. 9 Tr. por. a contrario). Obvinenému bol síce súdom prvého stupňa uložený súhrnný trest podľa § 42 Tr. zák., ale skorší trest mu nebol uložený pre obzvlášť závažný zločin (§ 11 ods. 3 Tr. zák.), preto sa ustanovenie o povinnej obhajobe podľa § 37 ods. 1 písm. c/ Tr. por. v tomto prípade neaplikovalo.

Obvinenému nič nebránilo, aby si, potom, čo ho ním zvolený obhajca JUDr. S. prestal vo veci zastupovať, zvolil iného obhajcu. Dovolací súd nepovažuje lehotu jeden mesiac na zvolenie si obhajcu za neprimerane krátku. Treba zdôrazniť, že **„skôr zvolený alebo ustanovený obhajca je povinný plniť svoje povinnosti až do skutočného prevzatia obhajoby iným zvoleným alebo ustanoveným obhajcom“** (§ 43 ods. 3 Tr. por.).

Dovolací súd k ďalšej námietke obvineného uvádza, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní, ako aj zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania je evidentné, že obhajca nemal možnosť zaujať stanovisko k obžalobe. **Nerešpektovanie ustanovenia § 256 ods. 1 Tr. por. druhá veta**, podľa ktorej „po vykonaní úkonov uvedených v § 255 predseda senátu vyzve prokurátora, aby predniesol obžalobu; ak má obžalovaný obhajcu, po prednesení obžaloby ho predseda senátu vyzve, aby zaujal k obžalobe stanovisko“, **je síce nežiaduce, ale v danom prípade nepredstavuje zásadné porušenie práva na obhajobu.**

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., musí byť interpretovaný oveľa užšie. **Nie je ním akékoľvek, resp. každé porušenie práva na obhajobu, ale len také, ku ktorému došlo zásadným spôsobom.**

Zmyslom a podstatou stanoviska obhajcu je vyjadriť celkový postoj obhajoby k obžalobe. Stanovisko má byť jasné a stručné. V prípade, že obvinený chce urobiť jedno z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. v znení účinnom v čase konania hlavného pojednávania, obhajca môže uviesť, že stanovisko nebude zaujímať. V danom prípade obvinený po prednesení obžaloby a po zákonom poučení o jeho právach vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe (§ 257 ods. 1 písm. b) Tr. por.). Súd ďalej postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. por. a po prijatí vyhlásenia obvineného vykonal dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste. Takýto postup je zákonný a správny.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nebol v posudzovanej veci zistený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 7. augusta 2012

JUDr. Štefan H a r a b i n , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíchová